

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVII. Non tamen est in medicis, aut medicamentis, quam in Deo fiducia nobis collocanda, nec in infirmitate solum, verum & in alijs omnibus rebus, in ea contingere solitis, nos cum illius voluntate ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

cum voluntate Dei nos in infirmitate conformemus, eam velut à manu illius ad maiorem suam gloriam, ac maius bonum & utilitatem nostram submissam, acceptando.

*Hier. in vi. 4
Patrum.*

*Morbus ne-
cessarius ad
puritatem
anima.*

Monachus quidam agriens, cum S. Iohannem Abbatem, vti memorie prodidit S. Hieronymus, rogaret, vt se à morbo & ardentissima, qua laborabat, febri, libertaret, ab eo audiuit: *Rem tibi necessariam tu-
pi abjecere; ut enim corpora intro vel alii
huiusmodi linimentis abluiuntur à sordibus,
ita anime languoribus aliisque huiusmodi
castigationibus purifiscantur.*

CAPVT XVII.

*Non tam est in medicis aut medi-
camentis, quam in Deo fiducia no-
bis collocanda: nec in infirmitate fo-
lum, verum & in aliis omnibus re-
bus, in ea contingere solitis, nos
cum illius voluntate con-
formemus opor-
tet.*

*Q*VID QVI de infirmitate dictum est, etiam reliquis omnibus, quae ea durante occurrere solet, rebus intellegendum venit. S. Basilius preclarum nobis assignat documentum, quod in morbo nobis vnu veniat. Ait enim, ita nobis medicos & medicamenta adhibenda, vt omnem in ijs fiducia nō ponamus. *Quod* *2. Par. 16. 12.* A' Rex cum fecisset, à S. Scriptura reprehenditur: *Nec in infirmitate sua, inquit, quæsiuit Dominum. sed magis in medicorum arte confisus est.* Quod enim à morbo curerum, aut à diuerso non cōualecamus, non est medicis medicamentis & penitus adscriendum; sed omnis nobis est fiducia in Deo, collocanda: qui interdum per hæc, & non per illa medicamenta sanitatem nobis restituet.

Vnde etiam non est nobis, inquit Basilius, quando medicus & medicina nobis desunt, propterea de sanitate recuperan-

*In reg. suis
disput. 55.*

*Plus Deo,
quam medi-
cu fidendum.*

*Deus etiam
sanat sine
medicu.*

da desperandum. Nam, sicut in Euangelio legimus, ipse Redemptor Iesus interdum sola voluntate ægris salutem reddebat, vti leproso illi, cui petenti dicentique: *Domine si vis, potes me mundare; re-
spondit: Volo mundare.* Interdum aliquid deforis applicando, sicut, dum è sputo luteum conficiens, eoque oculos coctiungens, ei præcepit, vt in natatoria vel fonte Siloe se lanaret. Alias ægris in suis languore mortis permittebat, eosque natati redi nolebat, et si oninem in medicos & medicamenta substantiam suam insumerent. Ita Deus facit & modo: non nunquam quippe ægro salutem datine vallis medicis & medicamentis, at solus sua voluntate: alias mediantibus his medicamentis: alias denique, quantumlibet multi adhibeant medici, ac varia efficaciaque applicentur medicamina, sanitatem reddere non vult: Ut hinc dicas, non in medijs humanis, sed in lo-
lo Deo spem & fiduciam nostram consti-
tuere.

Sicut Ezechias Rex sanitatem recuperata non tam masse sicuum, quas suo Isaias vlecri applicuit, quam Deo adcepit: ita tu, quando ab infirmitate sanberis, non medicis aut medicinis debes, sed vni Deo, qui sanat omnes infirmitates nostras, salutem attribuere. *Etenim neque herba, neque malagma sanauit eum, sed tuus Domine sermo, qui sanauit eum.* Vt nec de medicis vel medicamentis conqueri, quando sanitatem non recuperas, sed totum Deo id imputare, qui a deo tibi sanitatem date non vult, vt etiam in morbo languere iugiter sinat.

Similiter, quando medicus vel morbi tui genus non intellexit, vcl in eo curando errauit (quod non raro, etiam medicis peritissimis, & in maxime autoritatis viris contingit) hunc ipse errorum, velut Dei destinato factum, accipere debes, vt & negligentiam & errorum, quem cito commisisti, infirmarius: nec dices, quod is circa te error admissus est, jdat, & co te in febrem reincidentem, sed omni velut à Dei manu inventaria accipere, ut

dicere: Placuit & visum est Domino, ut hæc in me febris adaugeretur, & huiusmodi mihi casus aut malum accideret. Ceterum namque est, etiam si respectu te curantium error hic commissus sit, Dei tamen respectu eum non nisi destinato certaque deliberatione evenisse: cum apud illum nibil casu aut fortuito sit.

Tobit 6.12.
Tobit 6.13.
Tobit 6.14.

Putasne transuolatum illum hirundinum, & pīj Tobiae per earundem sterco exexcationem casu & sorte evenisse? nibil minus: facta namque ea suntanuente, volente, & singillatim permittente Deo, ut in eo nos patientia exemplum haberemus, vti & in sancto Iob. Testatur id Scriptura: Hanc autem tentationem ideo permisit Dominus evenire illi, ut postea daretur exemplum patientia eius, sicut & sancti Iob. Vnde & postea ei dixit Angelus: Quia acceptus eras deo, necesse fuit, ut tentatio probaret te.

Abbas Stephanus, sicut in Vitis Patrum scribitur, æger ex morbo decumbebat, hinc qui ei aderat, socius quendam ei tortulam farinaceam coxit, cui, dum oleum oliuarum indere se putat, oleum lia eum, quod maxime amarum est, & insipidum, ei inspersit, itaque ægropotuisse potexit. Stephanus eam ut gustauit, pauxillum de ea comedit, & tacuit. Cum post aliam simili modo socius comiseret, & eam senex ut gustauit, comedere noluisset, ait: Comede Pater, quia sapida est. Atque hoc dicens, ut ægrum suo ad comedendum exemplo inuitaret, eam prægustauit: cuius amarorem percipiens, turbati cœperit, & dicere: Homicidum. Tum senex: Noliturbari, filii; si enim Deus te noluisset errare, in uno olei genere pro alio accipiendo, ipsum non fecisses.

Sic & alios sanctos, non paucos, magna animi conformitate & patientia, que libi adhibebantur remedia, eti morbo, & quolaborabant, directe aduersantia, legimus admisisse. Ad hunc ergo modum nos cum errata medici, tum negligentias infirmiorum debemus accipere, de his Rodriguez exercit. pars 1.

seilicet non conquerendo, in illum autem culpam non conijciendo.

In hac re sane virtus hominis mire resiliet & patet: hinc Religiosus æger, qui, quidquid sibi offertur, mira animi æqualitate & alacritate accipit, tanquam à Dei manu profectum, seque a Superioribus atq; infirmarijs dirigi gubernariq; finit, suipius obliuiscens, scipsum rotaliter negligens, non mediocriter alios ædificat. Vnde S. Basilius: Si animam, in-

*Æger in dif-
ferentia
valde
adificat.*

quit, Superiori tuam concreditisti, cur *Da corpus, et
cui animam
deditis.*

in manus eius consignasti, quare non & temporalem ponis? Cum autem regula *Regula libe-
copiam & licentiam nobis faciat, ad om-
nem corporis nostri curam tunc abijcien-
dam, atque adeo id ipsum præcipiat, no-
strum est id magnificere, & tam utili-
plausibileque licentia vri.*

Contra magno omnibus offendiculo *3.p. Confite. e.
2.lit.G.* est Religiosus ille, qui, dum æger est, magno labore de se sollicitus est, de eo, quod sibi dandum est, & quomodo id dandum sit, & num sibi per omnia & exacte pareatur, anxie disquirit, quique, si quid desit, conqueri & expostulare nouit.

Vnde Cassianus: Corporis infirmitas, *Ægritudo
animam pu-
rificat.* inquit, nullum est ad cordis puritatem habendam impedimentum, quinimo misericordia ad hanc iuuat, si quis illam ita, prout oportet, nouit accipere. Vide ergo, inquit, ne corporis ægritudo ad animam transeat. Si quis autem ex ægritudine occasione hauriat voluntatis propriæ facienda, obedientię & parentia executiade, tunc ad animam ægritudo penetrare dici potest, & ipsa in causa erit, ut magis de spirituali sit, quam de corporali subditu sui infirmitate Superior sollicitus futurus.

Quod quis infirmus sit, non propterea *Æger regis-
tu tenetur, &
perfectioni
acquirendas.* debet desinere videri & esse Religiosus, aut cogitare nullis ideo se regulis iam obstringi, atq; adeofas sibi esse, omnem in sanitatem sua recuperāda, delicijsq; confessandis curam constitutre, propriisque profecto obliuisci. Qui agrosat, ait B.P.N. Reg. 50. Sum humilitatem & patientiam suam praese-

*Militia est rendo, non minor em adificationem dum mor-
ita hominis laborat. quādum valebat corpore, ad ma-
iorem Dei gloriam prestare cūret.*

Psal. 5. 3.

S. Ioannes Chrysostom. super illa. Pro-
phetæ verba: *Dominus ut scuto bona & velun-
tatu tua corona nos docens, quomodo,
quoad diu viuimus, semper nobis pugna-
dum sit, ac proinde semper ad pugna pa-
rati armatiq; incedere debeamus, tam æ-*

*Morbi tempo-
re maxime
pugnandum.*

*groti quam sani, ait: Morbi tempore huius
maxime pugna tempus est, quando dolores
vndique conturbant animam, quando tristi-
tia obsidet, quando adest Diabolus incitans,
ut acerbum aliquid verbum dicamus, & in
querimonias mormurationemque pro-
rumpamus: atq; ideo virtutem tum po-
tissimum exercere & patere facere necesse est.*

Epsit. 78.

Hinc Seneca docet, virum fortem, for-
titudinis suæ exercendæ etiam in lecto
occasione habere, non minus in contra-
morborū dolores ac molestias, quam in
acie aduersus hostes pugnando, quia præ-
cipua & potissima fortitudinis pars in per-
ferendo magis, quam in configredo con-
sistit. Testatur id est Sapiens, dum ait:
*Melior est patiens viro forti, & qui domina-
tur animo suo, expugnatore urbium.*

CAPUT XVIII.

Confirmantur superiora aliquot exemplis.

Blofus c. n. monit. fuit: BEATÆ virginis Certeudi aliquando
aperiuit Redemptor Iesus Christus,
ferēs in dextera sua sanitatem, & in sinistra
infirmitatem, monens, vt, vtram veller,
eligeret. Ipsa ab ira que manu Domini
se auertens, ait: *Domine ego toto corde de-
sidero, ut non meam voluntatem respi-
cias, sed tuum beneplacitum in omnibus
perfici, & quod ad maiorem tuam gloriam
faciat.*

Marul. lib. 5. 9. 4. Jacob. de Veragine. Quidam S. Thomæ Cantuariensi ad-
dictus ac deuotus, æger illius sepulcrum
adijt, cum rogaturus, vt sibi à Domino
sanitatem imperaret. Quam consequen-
tus, & ad suos reuerlus, cogitare secum
cepit, cur, si illa infirmitas sibi magis ad
salutem consequendam conueniret, sa-

nitatem postulasset. Tanti porro apud eam ponderis haec ratio fuit, vt sancti martyris sepulcrum rursus adiens, ipsum precatus sit, vt, quod sibi ad salutem extream consequendam magis contineat esse, id sibi dare dignaretur. Cui cum Dominus hunc ipsum morbum immisisset, mire eo gauisus fuit; facile intelligens, hunc sibi prævaleudine expedire.

Simile quid in vita Sancti Vedasti Episcopi legitur: Cœcus quidam, quo die in sancti ihuuius corpus eleuabatur, quam ardenterissime sanctas eius reliquias suis oculis contueri desiderabat: qui cum voti factus esset compos, & vidisser, quod desiderarat, oculosq; sibi restitutos aduerte-
re; Dominum orauit, vt, si visus ille sibi ad animæ bonum non expidiret, priorem sibi coecitatem redderet. Quia oratione facta, sius rursus sibi oculos cepi, seque-
ntane circum esse sensit.

S. Antonius Abbas, vt narrat Hieronymus, cum euocatus à S. Athanasio Archiepiscopo, Alexandriam se conculisset, et illum in heresis ibidem suppululantibus confutandis & extirpandis adiuveret, inuenit ibi Didymum, virum eruditissimum, at oculis corporeis defictum: qui cum Antonius multa de sacra Scriptura conferens, tam profundam in eo doctrinam competit, vt illius ingenium & doctrinam maximopere admiraretur. Hac tractatione absoluta, quæsivit ab eo, num ob haec coecitatem costristaretur: ille autem tacuit, & præ pudore respondere ausus non fuit. Donec secundo & tertio idem rogatus, ingenuè confessus est, ob illam se costristari. Quem consolatus Antonius, ait: Miror te virum tam eruditum & tam præstatis ingenij properea miserore con-
fici, quod careas eo, quod muscis, fornicis, lacertis, & vilibus terra animalculis donatum est; & non potius do-
lentari, quod habeas id, quod soli mo-
sancti & Apostoli habere meruerunt. Va-
de videre est, inquit Hieronymus, mul-
to esse potius spirituales oculos habere,
quam corporales.

S. Do-